

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. -----

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 roku

sprawy W. S. (1)

syna T. i K. z domu J.

urodz. (...) w miejscowości (...)

oskarżonego o to, że: 1/ w okresie od dnia 18 grudnia 2016 roku do dnia 19 grudnia 2016 roku w miejscowości (...), pow. G., woj. (...) działając umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w postaci wyposażenia mieszkania poprzez powyrywanie paneli podłogowych w przedpokoju i kuchni wartości 1.750 złotych, rozbicie płytek na podłodze i ścianie w łazience i toalecie oraz płytek podłogowych w altanie o wartości 1.500 złotych, rozbicie szklanek i talerzy o wartości 200 złotych oraz rozbicie lustra w łazience o wartości 50 złotych, tj. mienia o łącznej wartości 5.000 złotych działając na szkodę R. R. i W. S. (2)

tj. o przestępstwo z art. 288 §1 kk

2/ w okresie od miesiąca czerwca 2015 roku do dnia 19 grudnia 2016 roku w miejscowości (...), pow. G., woj. (...) wszczynał bez powodu awantury domowe podczas których znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją konkubiną W. S. (2) oraz jej nieletnim synem K. G. używając wobec nich słów wulgarnych i obraźliwych, groził wymienionym pobiciem i pozbawieniem życia oraz naruszał nietykalność cielesną W. S. (2) wielokrotnie popychając ją.

tj. o przestępstwo z art. 207 §1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego W. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 288 §1 kk i za to na mocy art. 288 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego W. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 207 §1 kk i za to na mocy art. 207 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 §1 i 2 kk i art. 86 §1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach I i II wyroku wymierza oskarżonemu W. S. (1) karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego W. S. (1) do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby;

VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego W. S. (1) w okresie próby do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. G. i W. S. (2) za wyjątkiem konieczności kontaktowania się z nią w sprawach związanych z realizacją praw rodzicielskich oskarżonego w stosunku do ich wspólnej małoletniej córki;

VII. na mocy art. 72 §2 kk zobowiązuje oskarżonego W. S. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W. S. (2) kwoty 5.000 (pięciu tysięcy) złotych w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia;

VIII. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego W. S. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IX. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 72/17**

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 18 do 19 grudnia 2016 roku w miejscowości (...), W. S. (1), działając umyślnie, uszkodził wyposażenie mieszkania w ten sposób, że powyrywał panele podłogowe w przedpokoju i kuchni o wartości 1.750 złotych, rozbił płytki na podłodze i ścianie w łazience i toalecie oraz płytki podłogowe w altanie o wartości 1.500 złotych. Ponadto rozbił szklanki i talerze o wartości 200 złotych oraz lustro w łazience o wartości 50 złotych. Swoim działaniem spowodował straty o łącznej wartości 5.000 złotych, działając na szkodę R. R. i W. S. (2).

W okresie od czerwca 2015 roku do 19 grudnia 2016 roku w miejscowości (...) wszczywał bez powodu awantury domowe, podczas których znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją konkubiną W. S. (2) oraz jej nieletnim synem K. G. w ten sposób, że używał wobec nich słów wulgarnych i obraźliwych, groził im pobiciem i pozbawieniem życia oraz naruszał nietykalność cielesną W. S. (2), wielokrotnie popychając ją. W związku z zachowaniem oskarżonego były przeprowadzane interwencje Policji oraz wszczęto procedurę niebieskiej karty.

Dowód:

- zeznania świadka W. S. (2) – k. 3-k, 96v-97, 121v,
- protokół oględzin miejsca z dokumentacją fotograficzną – k. 13-22,
- zeznania świadka K. R. – k. 29,
- kserokopia niebieskiej karty – k. 56-63,
- zgłoszenia interwencji Policji – k. 64-77,
- zeznania świadka D. S. – k. 83v-84, 129v,
- zeznania świadka K. G. – k. 86v-87, 125v.

W. S. (1) – rozwiedziony, ojciec czwórki dzieci w wieku 26, 24, 18 i 3 lata, posiadający na utrzymaniu jedną osobę, wykształcenie zawodowe, z zawodu ślusarz, utrzymujący się z prac dorywczych, osiągając z tego tytułu dochód w kwocie 1200 złotych miesięcznie, nie był karany sądownie.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 92,

- dane o karalności – k. 51.

Mając na uwadze treść wniosku oskarżyciela, uzasadnienie w zasadniczej części koncentruje się na omówieniu rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych popełnionych czynów (art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 422 § 2 kpk).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przed sądem natomiast oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, który został przez sąd uwzględniony. Wyrok zapadł w trybie art. 387 § 1 kpk. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w całej rozciągłości albowiem korespondowały one z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków jak i dokumentami. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów korespondowało z zeznaniami świadków przesłuchanych w sprawie. Zdaniem sądu zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków były logiczne i spójne. Korespondowały ze sobą wzajemnie.

Wątpliwości sądu nie budziły pozostałe, nieosobowe źródła dowodowe w postaci protokołu oględzin miejsca, wykazu interwencji, kserokopii niebieskiej karty, informacji z K.. Kwestia autentyczności tych dowodów nie stanowiła przedmiotu sporu w niniejszej sprawie.

Oceniając całokształt materiału dowodnego zgromadzonego w sprawie, sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniami wypełnił znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk, tj. uszkodzenia mienia oraz przestępstwa z art. 207 § 1 kk, tj. znęcania się.

Zastrzeżeń nie budziła kwalifikacja prawna czynów zarzucanych oskarżonemu, gdyż żadna ze stron jej nie kwestionowała. Zgodnie z art. 288 § 1 kk kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W myśl art. 207 § 1 kk kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Oskarżony uszkodził mienie w postaci wyposażenia lokalu mieszkalnego. Ponadto używał wobec W. S. (2) oraz jej nieletniego syna K. G. słów wulgarnych i obraźliwych, groził im pobiciem i pozbawieniem życia oraz naruszał nietykalność cielesną W. S. (2), wielokrotnie popychając ją.

Uznając winę oskarżonego, sąd uwzględnił jego wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej w trybie art. 387 § 1 kpk. Za pierwszy czyn, tj. przestępstwo art. 288 § 1 kk sąd na mocy art. 288 § 1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Za drugi czyn, tj. przestępstwo z art. 207 § 1 kk sąd na mocy art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata (art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk).

W przekonaniu sądu orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności, jak i kara łączna – zarówno co do rodzaju, jak i wymiaru – w sposób trafny oddają stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Wymierzając karę wolnościową, sąd miał na uwadze przede wszystkim fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego. Była to okoliczność łagodząca, która wpłynęła zarówno na orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jak i na sam wymiar kary. W ocenie sądu opisane zdarzenia miały w życiu oskarżonego charakter incydentalny, a wymierzona sankcja spełni cele z zakresu prewencji generalnej. Zapobiegnie też dalszym naruszeniom prawa przez oskarżonego. Ponadto okolicznością łagodzącą była postawa oskarżonego w toku postępowania. Oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, co zdecydowanie przyspieszyło postępowanie. Zdaniem sądu oskarżony zasługuje na resocjalizację w warunkach wolnościowych, dlatego sąd zdecydował się na warunkowe zawieszenie wykonania kary. W ocenie sądu sama możliwość zarządzenia jej wykonania będzie stanowiła dostateczną

tamę przed dalszymi naruszeniami prawa przez oskarżonego. Sąd pozostaje zarazem w przekonaniu, iż w okresie próby oskarżony zdobędzie się na refleksję i zrozumie naganność swojego postępowania. W okresie próby oskarżony będzie miał możliwość przekonać sąd, iż postawiona wobec niego prognoza kryminologiczna okazała się zasadna, a proces socjalizacji przebiegł prawidłowo.

Mając na uwadze, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów w związku z nadużywaniem alkoholu, sąd, na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał go w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

W celu udzielenia pokrzywdzonym w okresie próby ochrony przed niepożądanymi zachowaniami oskarżonego, sąd, na mocy art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązał W. S. (1) w tym czasie do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. G. i W. S. (2) za wyjątkiem konieczności kontaktowania się z nią w sprawach związanych z realizacją praw rodzicielskich oskarżonego w stosunku do ich wspólnej małoletniej córki. Zdaniem sądu nałożenie tego obowiązku wzmocnienia oddziaływania resocjalizacyjne w stosunku do oskarżonego w okresie próby oraz spełni swój cel w zakresie prewencji indywidualnej, odwodząc skutecznie oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw z pokrzywdzeniem K. G. i W. S. (2). Orzekając wobec oskarżonego wyżej wymieniony obowiązek, sąd zważył, iż istota tego obowiązku nie polega na całkowitym pozbawieniu kontaktu ze wskazanymi osobami, lecz jedynie jego ograniczeniu w określony przez sąd sposób. Stąd też sąd zobowiązał oskarżonego od powstrzymania się od jakichkolwiek kontaktów (pośrednich i bezpośrednich) z pokrzywdzonymi za wyjątkiem konieczności kontaktowania się oskarżonego z W. S. (2) w sprawach związanych z realizacją praw rodzicielskich oskarżonego w stosunku do ich wspólnej małoletniej córki.

Oskarżony swoim zachowaniem doprowadził do powstania szkody majątkowej, z tego względu sąd, na podstawie art. 72 § 2 kk, zobowiązał go do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej W. S. (2) kwoty 5.000 złotych w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Na mocy art. 73 § 1 kk sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, który poprzez działania resocjalizacyjne przyczyni się do efektywniejszej realizacji nałożonych na oskarżonego obowiązków. Ponadto kurator sądowy w ramach sprawowanego dozoru na bieżąco będzie monitorował zachowanie oskarżonego pod kątem wykonywania nałożonych obowiązków i informował sąd o wszelkich naruszeniach.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.), zwalniając oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze, iż oskarżony jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z prac dorywczych. Nie ma również żadnego majątku. Z tego względu uiszczenie przez oskarżonego opłaty sądowej oraz poniesienie przez niego kosztów procesu prowadziłyby do istotnego uszczerbku w utrzymaniu oskarżonego.